

lăsat o mare libertate, ca în universitățile germane. Tot după acest model Bogdan ar fi dorit să dea studiilor filozofice o importanță mai mare decât pînă atunci. Dacă regulamentul de față le introdusese la toate felurile de licențe, el le considera necesare și pentru studenții Facultății de științe, după cum considera necesar ca și studenții Facultății de litere și filozofie să urmeze unele cursuri ale Facultății de științe. « Ar fi de dorit, afirma Bogdan, ca cele două facultăți ale universităților, cea de filozofie și litere și cea de științe, să se apropie cît se poate mai mult una de alta, să aibă cursuri și lucrări de laborator comune și să dea chiar diplome comune. Este în interesul studenților în filozofie ca ei să asculte unele cursuri la Facultatea de științe, cum sînt cursurile de anatomie, de fizică ș.a., precum și să ia parte la lucrările practice și experimentale de laborator »¹.

Dacă această lat urăpractică era doar un deziderat, în schimb I. Bogdan și comisia din care a făcut parte au obligat pe studenții Facultății de litere și filozofie să urmeze lucrările practice din seminariile universitare, măcar la materiile esențiale ale licenței lor. « Ca și la universitățile germane, scrie Ioan Bogdan, ele aveau menirea să completeze cursurile publice prin dezvoltări speciale, să îndrume pe studenți la munca proprie și specială, să-i învețe a scrie și să le dea îndrumări de metodică și didactică gimnazială »².

Nu trebuie însă să credem că Ioan Bogdan a considerat drept scop unic al Facultății de litere și filozofie pregătirea profesorilor pentru învățămîntul mediu. Pregătirea unor cadre științifice n-a fost niciodată uitată, și în acest scop s-a introdus examenul de doctorat. Totuși acesta era încă un scop secundar al Facultății de litere și filozofie.

O modificare importantă o prezintă prevederile referitoare la examenele de licență și doctorat. Potrivit regulamentului din 1891, examenul de licență consta dintr-o lucrare pregătită de candidat după un subiect recomandat de doi profesori de specialitate și aprobat de decan. În cazul cînd raportul profesorilor era pozitiv teza se tipărea, după care se trecea la examenul propriu-zis. Acesta consta dintr-o singură probă orală (cu trei subpuncte la istorie și filologie și cu patru la filozofie). După părerea lui Ioan Bogdan, teza de licență prevăzută de regulamentul din 1891 constituia o lucrare în care contribuția originală a studentului era cu totul redusă, de cele mai multe ori lipsind cu desăvîrșire. Tipărirea unei asemenea lucrări era un lucru inutil, fără a mai adăuga cheltuiala publicării, destul de mare și greu de suportat pentru mulți studenți. De aceea, Facultatea însăși a încălcat prevederile regulamentului. Mulți studenți nu-și mai tipăreau lucrările, iar decanul admitea ca raportul asupra tezei să fie prezentat de către un singur profesor în loc de doi. Regulamentul din 1897 consacră deci în mare parte o situație de fapt. El înlocuiește teza de licență cu trei probe scrise din materiile de specialitate. Dacă adăugăm încă două probe orale din aceleași materii, ajungem la așa-numitul *întîi examen de licență*.

Examenul al doilea de licență se dădea oral, la patru din materiile secundare. De exemplu, un student la istorie dădea, la examenul întîi de licență

¹ *Ibidem*, p. 651.

² *Ibidem*, p. 652.